

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Innocentis iuuenis, suspensi in patibulo miraculosa conseruatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

tamen, coram toto Mundo, in Iudicio vniuersali; in quo, sicut multi, qui nunc Sanctorum inſar coluntur, tunc reprobandi; ita qui cum ignominia decedunt, cum gloria apparebunt. Tu tantum reuelo Domino viam tuam, & ſpera in eo; & ipſe faciet, & educet quaſi lumen iuſticiam tuam, & iudicium tuum, tamquam meridiem. Omnes martyres, tamquam rei, immò tamquam religionis & deorum extirpatores, infamiſſimis ſuppliciorum generibus affecti ſunt; ſed eos Deus, etiam coram Mundo ita extulit, vt illis nihil glorioſius exiſtat. Per mortis infamiam, tamquam per ſolitudinem; per ſanguinem, tamquam per mare rubrum, ducti ſunt ad vitæ gloriã in terra benediſta recipendam.

Pſal 36. 58

Hæc eos roborant ad patientiam, qui ſine ſua culpa ab hominibus, quaſi rei iudicantur, damnantur, proclamantur. Ad quorum damnationem iniuſtè factam intelligendam, etiam illud magnum pondus addit, quòd neque in illis ſemper vera iudicia ſiant, qui publica authoritate, atque, vt aiunt, ſecundum allegata & probata damnantur. Etsi enim tum magiſtratus iuſticiam non videt, ſed faciat, quod leges iubent; tamen non rarò Mundi Gubernator falſos teſtes ſinit innoxijs calumnias facere; vt tamquam aurum in fornace probentur; atque vbi eorum manifeſta ſit innocentia, homines videant, quantum poſſit in alijs iudicandis re ipſa errari. Neque enim martyres dumtaxat, ob Chriſti religionem, iniquè damnati ſunt ad mortem, ſed plurimi quoque de furtis, de adulterijs, de latrocinijs, de veneficijs atque alijs vitijs grauiffimis falſò accuſati, ob delatorum malitiam, & ſubinde etiam, ob iudicum ignorantiam, proſcripti, aut ſupplicijs ignominioſiſſimis exquiſitiſſimiſq; per ſummam iniuriam, affecti ſunt. Quorum mors poſtea aut ipſis, aut ſanctis, aut Deo fuit glorioſa.

VI.

In antiquiſſima ciuitate, quam S. Dominici Calciatensis vulgus appellat, inquit Lucius Marinæus, gallum vidimus, & gallinam, qui dum vixerunt, cuius coloni fuiſſent ignoramus: poſtea verò cum inſulati fuiſſent, & aſſi, candidiſſimè remixerunt, magnam Dei potentiam referentes. Cuius rei veritas, & ratio ſe ſe habet. Vir quidam probus, & amicus Dei, & vxor eius optima mulier, cum filio eius adoleſcentulo magna probitatis ad S. Iacobum Compoſtellam proficiſcentes in hanc urbem itineris labore deſeſſi ingrediuntur, & quieſcendi gratia reſtiterunt

Lucius Marinæus lib. 5. de rebus Hiſpanæ, cap. vlt.

in domo cuiusdam, qui adultam filiam habebat. Quae cum adolescentem pulchra facie vidisset, eius amore capta est: Et cum iuuenis ab ea requisitus, atque vexatus, eius voto repugnasset, amorem conuertit in odium, & ei nocere cupiens, tempore quo discedere volebant, eius cucullo craterem sui patris clam reposuit. Cumq; peregrini mane discessissent, exclamauit puella coram parentibus craterem sibi fuisse surreptum. Quod audiens prator, satellitem confestim misit, ut peregrinos reduceret. Qui cum venissent, puella conscia sui sceleris accessit ad iuuenem, & craterem eruit e cucullo. Quapropter comperto delicto, iuuenis in campum productus iniqua sententia, & sine culpa laqueo suspensus est: miseriq; parentes, cum filium deplorassent, postea discedentes Compostellam peruenierunt. Vbi solutis votis & Deo gratias agentes, subinde rediunt ad locum perueniunt ubi filius erat suspensus: & mater multis persusa lacrymis accessit, multum dissuadente marito. Cumq; filium suspiceret, dixit ei filius: mater mea noli flere super me: ego enim viuus sum, quoniam Dei Genitrix & S. Iacobus me sustinent, & seruant incolumem. Vade charissima mater ad iudicem, qui me falso condemnauit, & dic ei, me viuere propter innocentiam meam, ut me liberari iubeat, tibiq; restituat. Properat sollicita mater, & pra nimio gaudio flens uberior, Pratorem conuenit in mensa sedentem, qui gallum & gallinam affos scindere volebat. Prator, inquit, filius meus viuus, inbe solui, obsecro. Quod cum audisset Prator, existimans eam, quod dicebat propter amorem maternum somniasse, respondit subridens: Quid hoc est, bona mulier? Ne fallaris: sic enim viuus filius tuus, ut viuunt haec aues. Et vix hoc dixerat, cum gallus & gallina saltauerunt in mensa statimq; gallus cantauit. Quod cum Prator vidisset, attonitus continuo egreditur, vocat sacerdotes, & eiuus proficiscuntur ad iuuenem suspensum, & inuenerunt incolumem, valdeq; lacrantem, & parentibus restitunt, domumq; reuersi gallum capiunt & gallinam, & in ecclesiam deferunt magna solennitate. Qua ibi clausa, res admirabiles, & Dei potentiam testificantes obseruantur, ubi septennio viuunt. Hunc enim terminum Deus illis instituit, & in fine septennij antequam moriantur, pullum relinquunt & pullam sui coloris, & magnitudinis, & hoc fit in ea ecclesia quolibet septennio. Magna quoque admirationis est, quod omnes per hanc urbem transeuntes peregrini, qui sunt innumerabiles, galli huius

& gallina

& gallina plumam capiunt, & numquam illis pluma deficiunt. Hoc ego testor, propterea quod vidi, & interfui, plumamq; mecum fero.

CAPVT XXXVIII.

Ephraemo iuueni, Diacono, item Ioanni Eremita, alijsq; iussu utiliterq; immissa carceris calamitas, ob aliam tamen causam, quam qua eos capiendi occasio fuit.

Historiam quam narraturus sum, ex parte Surius è Simone Metaphraсте, ad longum autem is qui opera S. Ephraem edidit, eamq; ijs adiunxit, imò ipse S. Ephraem, itemq; indidem Matthæus Raderus noster paulò Latiniùs descripsit, retulitq; & Io. Nieß. Est autem historia de sancto Ephraem, quem Deus miraculis, Ecclesia nomine *Sancti* illustravit, & teste S. Hieronymo, Diaconum Edessenum, Anno Christi 365. sub Valente Principe mortuum, tanti fecit, vt eius opera, quæ sanè plurima scripsit, in Ecclesijs, post lectionem Scripturarum, publicè legi solerent, quemadmodum supra notauimus. Hic Ephraem Syrus ortus Christianis parentibus, ab infantia ad virtutem educatus fuit, assuetusq; malorum æqualium falsa contubernia vitare. Torum illius studium erat, meditatio diuinarum litterarum, quæ illi inter summas delicias habebatur; nec ei quidquam dulcius fuit, quàm sacra verba ruminare. Mirus in eo laboris amor; sollicita orij fuga; ieiunij, vigiliarum, humicubationum acris cura: benignitas, lenitas, humilitas, abiectio opum, paupertatis cultus, fides, spes, charitas vbique ardentissima. Lachrymæ illi perpetuò fluebant ex oculis, adeò, vt perennis fontis scaturigo citius defecisset. Vnà cum lachrymis emittebantur etiam gemitus, ostendentes intus ardentem ignem conpunctionis. Vt se ab hominibus mundanis *elongaret fugiens*, in solitudine habitauit, mutatis tamen subinde alijs atque alijs locis, vt vbique virtutem seminaret. Impulsus est aliquando diuino spiritu, vt in patriam suam Edessam proficisceretur, tum ad sacras reliquias, tum ad loca sancta visitanda, tum vt in aliquem eruditum virum incideret, quem admodum orauit Deum, à quo aliquid disceret, quod ad animæ suæ instructionem pertineret. Ingressus ciuitatis portam totus in eo erat,

I.
Surius 1. Febr.
Matth. Rad;
2. p. Virid. die
1. Febr.
Ioan. Nieß,
in Alphabe-
tho Christi,
Littera N.
S. Hieronym.
lib. de script.
Ecclef.

II.
Psal. 54. 8.